

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΚΟΥΜΠΙ

Ανδριάννα Καραμήτρου

Αφιερωμένη αυτή η αληθινή ιστορία με πολύ σεβασμό, για να πω ευχαριστώ και ως ένδειξη ευγνωμοσύνης στον Ιατρό Νικόλαο Μπόσκο, που η καταγωγή του είναι από το χωριό μας το Μικρό – Σούλι Σερρών.

Όσο περνούν τα χρόνια, έρχονται στο νου μας διάφορα γεγονότα, καταστάσεις, ιστορίες αλλά και άνθρωποι που τους χρωστούμε και θέλουμε να τους πούμε ένα μεγάλο ευχαριστώ.

Αφιερωμένη αυτή η αληθινή ιστορία με πολύ σεβασμό, για να πω ευχαριστώ και ως ένδειξη ευγνωμοσύνης στον Ιατρό Νικόλαο Μπόσκο, που η καταγωγή του είναι από το χωριό μας το Μικρό Σούλι Σερρών.

Όσο περνούν τα χρόνια, έρχονται στο νου μας διάφορα γεγονότα, καταστάσεις, ιστορίες αλλά και άνθρωποι που τους χρωστούμε και θέλουμε να τους πούμε ένα μεγάλο ευχαριστώ.

Ήταν ένα ηλιόλουστο κυριακάτικο πρωινό, χτυπούσε η καμπάνα της εκκλησίας, καλώντας τους χριστιανούς. Ίσως να ήταν και κάποια γιορτή, δεν θυμάμαι. Ακουγόταν τα βήματα των χωριανών μας που περπατούσαν στα στενά δρομάκια του χωριού και κατευθυνόταν προς την εκκλησιά, ήταν πολύ πρωί ακόμα και στο δικό μας σπίτι, η μητέρα μου μας έντυνε, εμένα και τον αδελφό μου, μετά χτένιζε εμένα που τα μαλλιά μου ήταν πολύ μακριά και δεν ήταν και πολύ εύκολο με μια μικρή χτένισα που είχαμε να χτενιστούν εύκολα, με πονούσαν και θυμάμαι, φώναζα λίγο καθώς μου τα τραβούσε, με την κάθε χτενισιά, η μητέρα μου. Μετά από λίγο εγώ ήμουν έτοιμη, ντυμένη, χτενισμένη με τις κορδελίτσες μου και περίμενα να ντυθούν και οι γονείς μου για να φύγουμε για την εκκλησία. Χοροπηδούσα από εδώ, χοροπηδούσα από εκεί, ώσπου η ματιά μου έπεσε επάνω στο τραπεζάκι, όπου υπήρχε ένας μικρός καθρέφτης και δίπλα στον καθρέφτη υπήρχαν δυο πανέμορφα κίτρινα κουμπιά, που ήταν σαν κίτρινα διαμάντια, μεγάλα σαν το σποράκι του κερασιού.

Σκέτη πρόκληση για μένα την δεκάχρονη τότε, Πω! Πω! τι όμορφα που είναι! Τα θαύμασα, πήρα το ένα και προσπαθούσα να το σκαλώσω στο αυτί μου, μα δεν γινόταν έπεφτε και δεν σκάλωνε με τίποτα, αχ! Τι να το κάνω; Που να το βάλω; Το έβαζα στα μαλλιά δεν σκάλωνε, έπεφτε τότε και εγώ βρήκα τρυπούλα στην μύτη μου και το βάζω στο ρουθούνι της μύτης μου, μετά, σηκώνομαι να πάω στον μεγαλύτερο καθρέφτη που είχε σκαλωμένο η μητέρα σε έναν τοίχο, για να δω πως μου πάει, αλλά όταν γυαλίστηκα το κουμπάκι δεν ήταν εκεί εξαφανίστηκε μέσα στο ρουθούνι της μύτης μου και στη θέση του υπήρχε λίγο αίμα, αμάν αυτή η επιλογή δεν μου βγήκε σε καλό, φυσούσα και προσπαθούσα να το βγάλω αλλά αυτό έμπαινε πιο βαθιά και το αίμα πετούσε όλο και πιο πολύ, με έπιασε πανικός, άρχισα να φωνάζω, να κλαίω, οι γονείς μου οι καημένοι βλέποντας μου έτσι πανικόβλητη και το αίμα από την μύτη να τρέχει, τα έχασαν, μετά κατάλαβαν τι είχα κάνει, ο πατέρας μου φώναξε μην φυσάς! Μην φυσάς τη μύτη! Δεν ήξεραν τι να κάνουν οι άνθρωποι, ο πατέρας έτρεξε έξω να δει ίσως και βρει κάποιο μέσον να με πάνε κάπου, δεν ξέρω, ήταν πανικόβλητοι οι γονείς μου δεν ήξεραν τι να κάνουν και πως να αντιδράσουν.

Που να βρεθεί γιατρός στο χωριό και μάλιστα Κυριακή

Αλλά και μέσον δεν είχαμε και δεν ξέραμε που να πάμε, έτσι με τις φωνές μας μερικοί γειτόνοι και αρκετοί χωριανοί είχαν μαζευτεί έξω από το σπίτι μας που ρωτούσαν τι έγινε, ένας χωριανός μας φώναξε βρε παιδιά χθες το βράδυ άκουσα ότι ήρθε ο Νίκος ο Μπόσκος που σπουδάζει γιατρός.

Ο Νίκος Μπόσκος, ήταν ένας νεαρός που σπούδαζε την ιατρική έξω σε κάποια πόλη η στο εξωτερικό δεν ξέρω που ακριβώς, εκείνο που ξέρω είναι ότι, ήταν για καλή μου τύχη στο χωριό εκείνη την ημέρα, διότι σχεδόν ποτέ δεν ήταν στο χωριό ο νεαρός γιατρός, αλλά τότε είχε έρθει να δει τους δικούς του.

Εγώ νομίζω ότι ήταν θεόσταλτος για μένα, χωρίς αυτόν δεν ξέρω τι θα γινόταν ούτε που θέλω να το σκεφτώ.

Το σπίτι του ήταν στην πλατεία του χωριού, απέναντι από την εκκλησιά και αρκετά κοντά με το δικό μας σπίτι, που ήταν πίσω από την εκκλησία μας.

Τρέξαμε λοιπόν όλοι, εμείς οι γειτόνοι και όσοι μας έβλεπαν ρωτούσαν τι έγινε και ακλουθούσαν όλοι στην πλατεία, κατά του νεαρού γιατρού το σπίτι.

Η μανά μου η καημένη έτρεχε με μια κάλτσα και την άλλη δεν πρόλαβε να βάλει την καλτσοδέτα της και πεταρίζονταν η ψηλή της κάλτσα εδώ και εκεί, εγώ μες τα αίματα και κρατούσα ένα μεγάλο άσπρο πανί που μου έδωσαν για να σκουπίζομαι, το οποίο είχε γίνει κατακόκκινο και όσο το έβλεπα κόκκινο τόσο φοβόμουν πιο πολύ.

Ήμασταν μια κωμικοτραγική εικόνα, ξεσηκώσαμε όλο το χωριό και πρωί – πρωί, με την βλακεία που έκανα, να βάλω το κουμπί στην μύτη μου, το μόνο στολίδι που είχα τώρα ήταν το κόκκινο από το αίμα πανί και ένα κατατρομαγμένο πρόσωπο.

Φτάσαμε τελικά στο σπίτι του γιατρού, δεν ξέρω κιόλας αν είχε πάρει τότε ακόμα και το δίπλωμα του. Έξω από το σπίτι καθόταν ο παππούς του γιατρού, ήταν ένας παραδοσιακός γέρος και θυμάμαι φορούσε πάντα μια μαύρη βράκα, όπως οι παλαιοί μακεδόνες και ήταν ο μόνος που φορούσε τέτοια βράκα μέσα στο χωριό. Σαν μας είδε ο ηλικιωμένος άνθρωπος, μας ρώτησε τη πάθατε βρε παιδιά; Ο πατέρας μου του εξήγησε στα γρήγορα και ρώτησε αν ήταν μέσα ο Νίκος ο γιατρός, ναι μέσα είναι, είπε ο παππούς και μας άνοιξε μια ξύλινη πόρτα που μας έβαλε μέσα την αυλή του σπιτιού, το σπίτι ήταν διώροφο ο παππούς άνοιξε την εξώπορτα και φώναξε το όνομα του γιατρού, στο επάνω πάτωμα άνοιξε μια πόρτα και βγήκε ο νεαρός γιατρός και σαν μας είδε ρώτησε απορημένος τι έγινε;

Του εξήγησε ο πατέρας μου και ο άνθρωπος φώναξε, Έλατε επάνω γρήγορα!

Ανεβήκαμε μια κάπως στενή ξύλινη σκάλα, ο πατέρας μου, η μανά μου και εγώ, περάσαμε σε ένα δωμάτιο σαν να ήταν μια στενόμακρη κουζίνα, είχε και ντουλάπια, με ξάπλωσαν σε ένα ντιβάνι που ήταν σε μια μεριά του δωματίου και μετά βλέπω τον γιατρό που άνοιξε μια μαύρη τσάντα και έβγαλε από μέσα ένα μεγάλο τσιμπίδι σαν αυτό που βγάζουν τα φρύδια αλλά πολύ πιο μακρύ, σαν το είδα εγώ εκείνο δεν πολυχάρηκα καθόλου, με έπιασε πανικός, μαμά! Μαμά! Φώναξα, μην φοβάσαι με καθσύχασε ο γιατρός, ήταν πολύ καλός και υπομονετικός, έβαλε έναν φακό και είδε μέσα στην μύτη μου, άκουσα που είπε στον πατέρα μου, το βλέπω το κουμπί θα κάνω ότι μπορώ, αρκεί να μην κουνιέσαι και να μην φοβάσαι μου είπε, πρέπει να κανείς ότι σου λέω, ένταξη; Με ρώτησε, κούνησα το κεφάλι ναι, αν ήθελας έκανα και αλλιώς.

Πολύ ώρα παιδεύοταν ο καλός εκείνος άνθρωπος, καλή του ώρα όπου και αν βρίσκεται και ο καλός Θεός να του ανταποδώσει το καλό που μου έκανε.

Εγώ ακίνητη, την μία έλεγε ο γιατρός το έπιασα και την άλλη ξαναγλουστρώσε το κουμπί, απελπίστηκε και ο γιατρός, ελπίζω να τα καταφέρω είπε, γιατί αλλιώς αν προχωρήσει θα πρέπει να γίνει κάποια εγχείρηση, για να μην προχώρηση ως το μυαλό, είναι βλέπεις και τζαμένιο.

Εγώ σαν τα άκουσα αυτά έτρεμα από τον φόβο μου, προσπάθησε του έλεγε ο πατέρας μου, αυτό κάνω προσπαθώ, ιδρωνε, ξανά ιδρωνε ο καημένος, το έπιασα γέρα, μην κουνιέσαι! Φώναξε, μην μας ξαναγλουστρήσει, με τα λίγα, με τα πολλά, μετά από λίγο, κατάλαβα που το τραβούσε έξω, ώσπου ξαφνικά βλέπω το κουμπί πιασμένο με την τσιμπίδα, αλλά αυτή τη φορά ήταν κόκκινο και όχι κίτρινο. Άκουσα τον θόρυβο που έκανε το κουμπί, καθώς το άφησε ο γιατρός επάνω σε έναν μικρό ασημένιο δίσκο. Ένοιωσα μεγάλη ανακούφιση και είδα την ανακούφιση ζωγραφισμένη και στο χαρούμενο τώρα πρόσωπο του γιατρού και των γονιών μου.

Κώστα, είπε στον πατέρα μου ο γιατρός, ήμασταν πολύ τυχεροί, αν προχωρούσε πιο βαθιά το κουμπί, θα ήταν πολύ δύσκολα τα πράγματα και δεν θα σου έφτανε μια περιουσία, ναι, είπε ο πατέρας μια περιουσία από εκείνη που δεν έχω, τι σας οφείλουμε γιατρέ; Ρώτησε ο πατέρας μου, τίποτα είπε ο γιατρός, πως τίποτα; Είπε ο πατέρας, ο κόπος μου πληρώθηκε φτάνει που βγάλαμε το κουμπί είπε ο γιατρός και γυρνώντας σε εμένα μου είπε χαριτολογώντας, όχι αλλά κουμπιά στη μύτη για στολίδια έτσι; Ναι! Είπα όχι αλλά κουμπιά.

Τα θυμάμαι όλα σαν να ήταν χθες.

Ευχαριστήσαμε όλοι τον γιατρό, πολλές φορές, οι γονείς μου και εγώ. Ξαναλέω, Ο Θεός να του ανταποδώσει το καλό που μας έκανε σε εμένα και στην οικογένειά μου, στους γονείς μου.

Κατεβήκαμε την ξύλινη σκάλα χαρούμενοι τώρα πια, βγήκαμε στην αυλή του σπιτιού και ο παππούς του γιατρού μας ρώτησε όλα καλά; Όλα καλά είπε ο πατέρας.

Βγήκαμε από την αυλή του σπιτιού στην πλατεία του χωριού μας, όπου μας εκεί μας περίμεναν με αγωνία οι γειτόνοι μας και πολλοί χωριανοί, ήταν και μερικές συμμαθήτριες και συμμαθητές μου, όλοι μας ρωτούσαν τι έγινε το έβγαλε ο γιατρός το κουμπί; Ο πατέρας μου χαμογελαστός τους έδειχνε το κουμπί που το κρατούσε στο χέρι, άρχισαν όλοι να χειροκροτούν από χαρά. Τέλος καλά, όλα καλά. Όταν φτάσαμε στο σπίτι μας, κάθισα στο πεζούλι έξω στην αυλή μας, που είχε δίπλα ένα μικρό κηπάκο, με όμορφα ζουμπούλια που μοσχοβολούσαν, κάθισα εκεί και αναστέναξα με ανακούφιση αν και ήμουν ξεμαλλιασμένη, λύθηκαν και οι κορδέλες μου, έχασα και την μία αλλά ήμουν πολύ χαρούμενη. Δεν σκεπτόμουν το ρεζίλι που έπαθα αλλά που όλα πήγαν καλά, ήμουν πολύ τυχερή και τη γλύτωσα πολύ φτηνά, με όλη αυτή την περιπέτεια, ήταν μια μικρή επικίνδυνη αποστολή, από μια βλακεία μου αλλά, παιδάκι ήμουν....

Θα ήθελα να πω στα παιδιά να μην δοκιμάσουν ποτέ κάτι τέτοιο, δεν είναι αστεία αυτά τα πράγματα και είναι πολύ επικίνδυνα, επίσης και στους γονείς ποτέ να μην αφήνουν μικροπράγματα που μπορούν να τα βρουν εύκολα τα παιδιά.... Όσο για μένα ούτε που ξανάδα το κίτρινο κουμπί, το έκρυψε η μάνα μου μην τυχόν και το στολιστώ και πάλι.... Χα! Χα!....

Ανδριάννα Καραμήτρου

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΚΟΥΜΠΙ (Ποίημα)

Μια κωμικοτραγική αληθινή ιστορία
από τα παιδικά μου χρόνια.

Ήταν Κυριακή αργία,
θα πηγαίναμε στην εκκλησία,
χτυπούσε η καμπάνα
και μας έντυνε η μάνα.

Εγώ ήμουνα μικρή
και ουκ ολίγων ζωηρή,
ξύπνησα πρωί - πρωί
και βλέπω ένα κουμπί.

είναι πάνω στο τραπέζι
και το χέρι μου το παίζει,
όμορφο σαν διαμαντάκι,
και το θαύμασα λιγάκι.

Κίτρινο κουμπάκι
θα σε βάλω στο αυτάκι,
μα εκείνο δεν σκαλώνει
κι η αφεντιά μου το μαλώνει.

Αχ! βρε εσύ κουμπάκι
δεν σκαλώνεις στο αυτάκι,
με πληγώνεις την καρδούλα
θα σε βάλω στη μυτούλα!
Και με το μικρό χεράκι
στη μύτη βάζω το κουμπάκι
και σηκώνω το πιγούνι,
με το κουμπί μες στο ρουθούνι.

Τρέχω για να गुαλιστώ
το κουμπάκι μου να δω
με εκείνο δεν είναι εκεί
έχει εξαφανιστεί...

Εγώ φυσάω για να βγει
κι εκείνο μπαίνει πιο πολύ!
Αίμα βγαίνει απ' τη μυτούλα
και γω κλαίω η μικρούλα.

Τρόμαξε και η μητέρα,
και φωνάζει τον πατέρα.
τέτοια ώρα στο χωριό,
που να βρίσκαμε γιατρό.

Τρέχει έξω ο πατέρας,
σαν τρελή και η μητέρα,
έτρεχε με μια κάλτσα,
ήμασταν όλοι, άστα κλάψτα.

.Η κάλτσα της πεταριζόταν
εδώ κι εκεί κουνιόταν,
τι λαχτάρα ήταν κι αυτή,
με το κίτρινο κουμπί.

Μου έδωσαν μια πατσαβούρα
που την κράταγα στη μύτη,
έκλαιγα γυρνούσα σβούρα!
Πήγαινε το αίμα βρύση.

Ο πατέρας μου απελπισμένος
μέσον γύρευε ο καημένος,
μέσον θέλουμε να βρούμε,
που θα πάμε, για να δούμε.

Κι οι γειτόνοι οι καημένοι
ήρθαν όλοι σαν χαμένοι
κι ένας τότε μας φωνάζει
κι απ' τον λήθαργο μας βγάζει.

Μας λέει είστε τυχεροί,
ήρθε σήμερα πρωί,
χωριανός μας νιος γιατρός,
τρέξετε ολοταχώς..!!

Τρεχαμ' όλοι, και οι γειτόνοι,
όλοι λέγαν δεν γλυτώνει,
είναι το κουμπί από τζάμι,
ό γιατρός που να προκάμει...

Το αίμα έτρεχε σαν βρύση
δεν έλεγε να σταματήσει,
έτρεχα με πατσαβούρα,
κόκκινη σαν παπαρούνα.

Μαζεμένοι στην πλατεία
κανείς δεν πήγε εκκλησία,
περιμέναν μ' αγωνία,
πως θα λήξει η ιστορία.

Την πορτα του γιατρου χτυπαμε
Μ' αγωνία καρτεράμε
Βγαίνει έξω κι ο γιατρός,
Και μας πήρε μέσα ολοταχώς,
με ξαπλώνουν στο κρεβάτι,
και έβλεπα με ένα μάτι.

Ακούω τον γιατρό να λέει
και την μάνα μου να κλαίει,
τζαμένιο είναι το κουμπί,
γλίστρα και κόβει στη στιγμή.

Βγάζει μια τρανή τσιμπίδα
εγώ γουρλώνω σαν την είδα
κι ο γιατρός χαμογελά,
μην φοβάσαι δεν πονά.

Πρέπει να πιάσω το κουμπί
μην μας φύγει και δεν βγει,
δεν μπορώ και να το δω,
έφερε κι έναν φακό.

Προσπαθούσε ο καημένος
ήταν καταϊδρωμένος,
το έπιανε και αυτό γλιστρούσε,
όμως δεν τα παρατούσε.

Ακόμα λίγο και θα βγει
κάνε υπομονή μικρή,
αν το βγάλουμε με αυτά,
θα γλυτώσουμε πολλά.

Από εδώ και από εκεί,
ξεσκαλούσε με υπομονή,
παιδευτικέ ώρα πολύ,
ξάφνου ακούω μια φωνή.

Όπα! Νάτο! Έχει βγει!
Νατο! Τ' όμορφο κουμπί!
Τ' ακούμπησε σε έναν δίσκο
και ακούω του κουμπιού τον ήχο.

Νοιώθω ανακουφισμένη,
νοιώθω απελευθερωμένη,
στον γιατρό υποχρεωμένη
και ακόμα ζαλισμένη.

Κλαίγαμε, γελούσαμε,
τον γιατρό ευχαριστούσαμε.
το βγάλαμε αυτό έχει σημασία,
δεν θα μας έφτανε μια περιουσία.

Γελούσε μαζί μας κι ο γιατρός,
τα καταφέραμε έλεγε ευτυχώς,
είχε κι ο γιατρός χαρά,
δεν μας πήρε ούτε λεφτά.

Όπου είναι κι όπου ζει,
Ο Θεός να τον ευλογεί.
Πάντα να τον βοηθάει,
στη δουλειά του κι όπου πάει.

Από έξω οι χωριανοί
με υπομονή μας καρτερούσαν,
σαν να γεννήσαμε κουμπί,
όταν βγήκαμε χειροκροτούσαν.

Την είχα βγάλει καθαρή
κι ήμασταν όλοι τυχεροί,
το ρεζίλι δεν σκεπτόμουν,
που απαλλάχτηκα χαιρόμουν.

Όσο και για το κουμπί
ούτε τ' χα ξαναδεί,
τ' χε η μάνα μου κρυφτό
να μην το ξαναστολιστό.

Ήτανε τρανή λαχτάρα
που τα έκανα μαντάρα
και το κίτρινο κουμπί,
θα θυμάμαι μια ζωή.

Τα θυμάμαι τώρα και γελώ,
αλλά τότε ήταν σοβαρό,
μα πήγαν όλα κατ' ευχήν,
με το κίτρινο κουμπίν!
Κι εσείς μικρά παιδάκια,
στη μυτούλα, όχι κουμπάκια!!

Ανδριάνα Καραμήτρου

[ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ](#)
[BACK](#)